

Bemyndigelse til efter frit Skøn at ændre disse forekommer mig lidet forstaaeligt.

Holstein: Jeg beklager, at jeg finder Anledning til paa ny at forulempe den højtærede Landbrugsminister med nogle Spørgsmaal og Indvendinger med Hensyn til dette Lovforslags Bestemmelser. Hvis jeg ikke har udtrykt mig tilstrækkelig tydeligt ved Lovforslagets første Behandling, haaber jeg, at det denne Gang skal lykkes mig at stille mine Spørgsmaal saa præcist, at man er aldeles klar over Rækkevidden og Indholdet af de Paragraffer, der her skal stemmes om. Det er altid rart, naar man skal stemme om Lovforslag, som man tillægger Betydning, at være nogenlunde klar paa, hvad de i Virkeligheden indeholder. En af de Indvendinger, jeg vilde have rejst, har allerede det ærede Medlem Hr. Pürschel rejst, saa jeg kan her indskrænke mig til ganske at slutte mig til de Udtalelser, han har fremsat.

Dernæst vil jeg gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister for at være aldeles sikker paa, om jeg har forstaaet Forholdet ret: Naar Meningen for Fremtiden er, at Dyr lægeforretninger, der foretages i Anledning af smitsom Kastning eller formodet smitsom Kastning, under ingen Omstændigheder mere kan betragtes som offentlige Forretninger, er det altsaa, naar en Mand i Fremtiden henvender sig til en Dyr læge for at faa undersøgt, om der er smitsom Kastning i hans Besætning, en rent privat Forretning, hans rent private Sag, ligesom naar han sender Bud til Dyr lægen for at faa konstateret, om Fruens Hund har Hundesyge, det ene har ikke mere offentlig Interesse end det andet?

Det forekommer mig imidlertid, hvad den finansielle Side af Sagen angaar, at med de Ændringsforslag, man har indført her for Betalingen, og som ganske vist, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har gjort opmærksom paa, kan forandres naar som helst af den højtærede Landbrugsminister, er der i Virkeligheden skabt Grundlag for Nedsættelse af de store Dyr lægeudgifter; og det forekommer mig, at hvis man anvendte disse Regler, som nu indsættes i Stedet for § 20, ogsaa for den hidtil gængse Dyr lægeundersøgelse ved smitsom Kastning, vilde der derigennem naturligt skabes en væsentlig Nedsættelse af de finansielle Udgifter til Dyr lægeeftersyn.

Men det, der er Hovedsagen, er selvfølgelig § 12. Her vil jeg gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister,

hvad han har tænkt sig med den Bemyndigelse, der er givet ham, til at fastsætte Tidsrummet, indenfor hvilket der udstedes Forbud mod forskellige Handlinger, naar der er Formodning om, at der er smitsom Kastning i en Besætning. Sagen er nemlig den, at hvis den højtærede Landbrugsminister ikke samtidig med, at dette Lovforslag træder i Kraft, udsteder en Bekendtgørelse, en Anordning om Tidsrummet, saa bliver den hele Bestemmelse om disse Forbud illusorisk. Forbudene gælder jo kun indenfor det af Landbrugsministeren fastsatte Tidsrum, og hvis Landbrugsministeren ikke umiddelbart samtidig med Lovens Ikrafttræden udsteder en Anordning om Tidsrummet, saa kommer disse Forbud slet ikke til at virke. Hvis der overhovedet skal være Skygge af Mening i denne Paragraf, maa det derfor være en Forudsætning, at den højtærede Minister samtidig med Lovens Ikrafttræden udsteder en Anordning om det Tidsrum, indenfor hvilket disse Forbud skal gælde. Efter den gængse Praksis, den gældende Anordning for Veterinærpolitiet er det jo fastsat, at Tidsrummet skal være et Aar, efter at det sidste Tilfælde af smitsom Kastning har vist sig i Besætningen.

Det Spørgsmaal Nr. 2, som jeg gerne vil rette til den højtærede Minister, er altsaa, om det er den højtærede Landbrugsministers Hensigt samtidig med denne Lovs Ikrafttræden at udstede en Anordning om Tidsfristen, og om denne Anordning skal gaa ud paa, at Tidsfristen i Overensstemmelse med gældende Praksis skal være et Aar, efter at det sidste Tilfælde af smitsom Kastning har vist sig i Besætningen. For hvis det ikke bliver den almindelige Regel, bliver Bestemmelsen igen paa en anden Maade illusorisk. Man kunde f. Eks. tænke sig, at Tidsfristen kun skulde være 1/2 Aar, efter at det sidste Tilfælde af smitsom Kastning havde vist sig, og saa var der jo slet ikke nogen Garanti. Derfor mener jeg, at hvis der overhovedet skal være Mening i denne Bestemmelse, maa det være en Forudsætning, for det første, at Tidsrummet forordnes af Landbrugsministeriet samtidig med Lovens Ikrafttræden, og dernæst, at Tidsrummet som Hovedregel bliver et Aar fra den sidste konstaterede smitsomme Kastning i Overensstemmelse med de gældende Regler i Forskrifterne for Veterinærpolitiet.

Saa vil jeg gerne til Slut spørge, om, forudsat, at dette sker, den højtærede Landbrugsminister da mener, at Paragraffen er mere praktisk, end den er i sin nuværende